

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/68/2017
Identifikačné číslo spisu: 1216210778
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1216210778.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Transport for London, so sídlom 230 Blackfriars Road, 1st Floor, 1Y6, SE1 8NW Londýn, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Zemanom, so sídlom v Bratislave, Medená 18, proti žalovanému osobe, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV G. XXX P. k 6.10.2015, o schválenie zmiernu, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 13C/127/2016, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. decembra 2016 sp.zn. 7Co/463/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podaním z 27. júna 2016 domáhal voči žalovanému s označením „osoba, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV G. k 6.10.2015“ schválenia zmiernu v znení, že žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 130,-GBP do 15 dní od právoplatnosti uznesenia o schválení zmiernu. Uviedol, že vozidlo použilo spoplatnenú cestu na území Londýna bez úhrady. Zároveň žiadal, aby súd žalobcovi poskytol súčinnosť a požiadal o vydanie údajov z evidencie vozidiel za účelom ďalšej identifikácie žalovaného, nakoľko evidencia vozidiel nie je podľa zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke verejne prístupná.

2. Okresný súd Bratislava II uznesením z 1. augusta 2016 č.k. 13 C/127/2016-13 vyzval žalobcu na doplnenie podania, ktoré by podľa obsahu mohlo byť žalobou, ktoré však považoval za neúplné a to v náležitom označení žalovaného podľa § 133 C.s.p.

3. V písomnom vyjadrení k predmetnému uzneseniu žalobca predložil súdu vyjadrenie Prezídia Policajného zboru, odbor dokladov a evidencií v Bratislave z 30. júla 2014 (č.l. 15 až 17 spisu), v ktorom mu bolo odmietnuté poskytnutie požadovaných údajov o žalovanom ako osobe, ktorá je držiteľom motorového vozidla s odôvodnením, že nedošlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ a ani nešlo o porušenie pravidiel v zmysle čl. 6 ods. 3 Dohovoru o cestnej premávke (Viedeň 1968). Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný je označený nezameniteľným spôsobom, a preto má súd s takýmto účastníkom povinnosť konať, v tejto

súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26. marca 2009 sp. zn. III. ÚS 1424/07.

4. Okresný súd Bratislava II uznesením z 5. októbra 2016 č.k. 13C/127/2016-21 podanie žalobcu z 27. júna 2016, ktoré malo byť podľa obsahu žalobou, odmietol. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že žalobca napriek súdom stanovenej lehote neodstránil vady podania spočívajúce v riadnom označení strany sporu (žalovaného) ako to vyžaduje § 133 C.s.p., neposkytol súdu ani jeden z údajov, ktoré toto ustanovenie vyžaduje, preto nie je táto osoba označená nezameniteľným spôsobom. K žiadosti žalobcu o súčinnosť k zabezpečeniu údajov z evidencie vozidiel pre bližšiu identifikáciu žalovaného uviedol, že Civilný sporový poriadok neupravuje možnosť súdu poskytovať stranám súčinnosť za účelom zistenia identifikačných údajov osôb, proti ktorým má žaloba smerovať, naopak je povinnosťou žalobcu zabezpečiť si údaje o žalovanej strane, inak by súd porušil princíp rovnosti strán sporu. Nakoľko pre tieto nedostatky nemohol v konaní riadne pokračovať, podanie žalobcu odmietol (§ 129 ods. 3 C.s.p.).

5. Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. decembra 2016 sp. zn. 7Co/463/2016 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so súdom prvej inštancie, že žalobcom použité označenie strany, proti ktorej žaloba smeruje, nezodpovedá zákonným požiadavkám uvedeným v § 133 až § 136 C.s.p. a neumožňuje identifikáciu a nezameniteľnosť s inou osobou (fyzickou resp. právnickou). Výslovil, že prvoinštančný súd zvolil správny procesný postup, keď ho podložil zásadou kontradiktórnosti, kde je potrebná aktivita sporových strán aj na označenie protistrany.

6. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Uviedol, že konaním oboch súdov (odmietnutím podania) došlo k odňatiu spravodlivosti a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Zdôraznil, že sa domáha na súde ochrany voči osobe, kto je určiteľná a to nezameniteľným spôsobom. Zotrval na tvrdení, že sa nemal ako dozvedieť viac požadovaných údajov o osobe žalovaného a pokiaľ súdy nechceli jeho žalobe vyhovieť, bolo ich povinnosťou poukázať v rozhodnutiach na to, ako žalobca môže získať tieto údaje v súlade s právnymi predpismi, inak sa dopustili denegatio iustitiae. Povinnosť súdu vyplýva z princípu vyjadrenom v čl. 2 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty a tiež z čl. 3 ods. 2 C.s.p. Na podporu svojich tvrdení poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26. marca 2009, sp. zn. III. ÚS 1424/07, kde žalobcom poskytnuté údaje meno, priezvisko a evidenčné číslo vozidla boli dostatočné pre presnú identifikáciu žalovaného, pričom v Českej republike je odchýlka v tom, že údaje z evidencie motorových vozidiel je možné za určitých podmienok pri preukázaní právneho záujmu získať.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť ako nedôvodné.

8. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.), žalobca napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej.

9. Dovolanie žalobcu posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že žalobca uplatnil dovolací dôvod, kde namietal vady konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

10. Podľa § 420 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Citované ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia

treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Za nesprávny procesný postup dovolateľ považuje to, že odvolací súd nesprávne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo odmietnuté jeho podanie, napriek tomu, že žalovaného označil inými identifikačnými znakmi tak, aby bol nezameniteľný, (osoba, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV G. k 6.10.2015) a na zistenie ďalších identifikačných znakov (§ 133 C.s.p.) mu súd neposkytol pre prílišný formalizmus súčinnosť.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 a 2 C.s.p., strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

14. Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Meritum ústavnej zásady rovnosti účastníkov spočíva v tom, že všetci účastníci civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti za rovnakých procesných podmienok, teda bez toho, že by bola jedna strana diskriminovaná alebo zvýhodňovaná. (Nález ÚS SR zo dňa 11. 4. 2002, sp. zn. II. ÚS 35/02). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbrani vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45).

15. Posudzovaná vec je sporovým konaním, kde strana sporu je označená formálne ako žalobca a žalovaný (pričom nie je dôležité či strana je aj nositeľom hmotnoprávneho vzťahu), čím vyjadruje existenciu dvoch kontradiktórnych protistrán, ktoré majú rozdielny záujem na výsledku konania. Pre posúdenie otázky právnej subjektivity však je potrebné, aby strany boli označené tak, aby z nich jednoznačne a nezameniteľne vyplývalo, či ide o fyzickú, právnickú osobu alebo štát.

16. Podľa § 133 ods. 1 a 2 C.s.p., fyzická osoba sa v žalobe označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom. Právnická osoba sa v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené.

17. Podľa § 134 C.s.p., zahraničná právnická osoba sa v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla, prípadne iným identifikačným údajom.

18. Podľa § 135 ods. 1 a 2 C.s.p., ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Ak je stranou štátny orgán, v žalobe sa označuje uvedením názvu tohto štátneho orgánu.

19. Ustanovenia § 133 až 135 C.s.p. konkrétne špecifikujú, akým spôsobom sa označuje fyzická, právnická osoba alebo štát tak, aby to umožňovalo presnú identifikáciu strany sporu a v prípade takéhoto nedostatku je potrebné, aby súd postupom podľa § 129 C.s.p. takúto vadu odstránil. Súd pri poučovaní musí dbať na to, aby neporušil zásadu rovnosti účastníkov a nemôže im poskytovať poučenia

o ich hmotných právach.

20. Z uvedeného vyplýva, že označenie žalovaného ako „osoba, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV G. k 6.10.2015“, neumožňuje identifikáciu osoby v súlade s § 133 až § 135 C.s.p. tak, aby bolo nezameniteľné, či ide o fyzickú, právnickú osobu alebo štát, preto žalobcom uvedené identifikačné znaky nemôžu byť ani tzv. iným identifikačným údajom podľa § 133 a § 134 C.s.p. Vzhľadom na to súd postupoval správne, keď žalobcu vyzval na odstránenie takejto procesnej vady a jej nedoplnením postupom podľa § 129 ods. 3 C.s.p. podanie odmietol. Pokiaľ žalobca poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26. marca 2009 sp. zn. III. ÚS 1424/07, v danej veci ide o odlišnú situáciu, pretože žalovaná strana bola označená menom, priezviskom a poznávacou značkou motorového vozidla, chýbal údaj o bydlisku tejto fyzickej osoby; iným údajom, ktorý umožňoval ďalšiu identifikáciu fyzickej osoby ako žalovanej strany bola štátna poznávací značka motorového vozidla.

21. V súvislosti s námietkou žalobcu, týkajúcou sa jeho žiadosti o poskytnutie súčinnosti na odstránenie väd podania v označení žalovaného spôsobom uvedeným v § 133 až § 135 C.s.p., dovolací súd uvádza, že súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Práve opačný postup súdu by mohlo spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi, pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvyhodňovaním jednej strany.

22. Platná právna úprava neumožňuje priame poskytovanie údajov z evidencie vozidiel subjektom iným ako uvedeným v § 113 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a vymáhanie pokút od vodičov, ktorí jazdia bez zaplatenia po spoplatnených cestách neupravuje žiaden vnútroštátny predpis Slovenskej republiky. Z prílohy zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke vyplýva, že v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie je okrem iného aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 <. z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktov súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky (Ú.v. EÚ L 68, 13.3.2015). Táto smernica sa na tento prípad však nevzťahuje. Neoprávnené použitie spoplatnenej cesty nemožno podradiť ani pod jeden z ôsmich deliktov, ktoré sa týkajú bezpečnosti cestnej premávky. Výužitie údajov zo systému cezhraničnej výmeny dát (EUCARIS) je v súčasnosti možné len v rozsahu deliktov uvedených v čl. 2 smernice (prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti; nepoužitie bezpečnostného pásu; nezastavenie na červený svetelný signál na svetelnom signalizačnom zariadení; vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu; vedenie vozidla pod vplyvom návykových látok; nepoužitie ochrannej prilby; nedovolené vedenie vozidla v jazdnom pruhu; nedovolené použitie mobilného telefónu alebo akéhokoľvek iného komunikačného zariadenia počas vedenia vozidla). Nakoľko iné právne riešenie neexistuje ani na úrovni Európskej únie, pretože smernica, ktorá bude upravovať mechanizmy na zistenie osobných údajov o subjektoch, ktoré neoprávnené používajú spoplatnenú cestu, je ešte len vo fáze legislatívneho procesu, bolo vecou žalobcu, aby si strážil svoje práva zmysle zásady „vigilantibus iura skripta sunt“. Ak žalobca pre porovnanie poukazuje na právnu úpravu v Českej republike, ktorá umožňuje v § 5 ods. 7 zákona č. 56/2001 Sb. poskytnúť údaje z registra „silničných vozidel“ tomu, kto preukáže právny záujem, dovolací súd uvádza, že je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv.

23. Nakoľko podanie žalobcu nemalo náležitosti žaloby v označení žalobcu postupom podľa § 133 až § 135 C.s.p. a napriek výzve súdu tieto vady neodstránil, správne bolo jeho podanie odmietnuté (§ 129 ods. 3 C.s.p.). Dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nie je preto dôvodné a najvyšší súd ho podľa § 477 písm. c/ C.s.p. odmietol.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.